Пам'яті моєї матері

I

Проходила по полю
Обніжками, межами.
Біль серце опромінив
Блискучими пожалій.
Поглянула — скрізь тихо.
Чийсь труп в житах чорнів...
Спросоння колосочки:
Ой радуйся, Маріє!
Спросоння колосочки:
Побудь, побудь із нами!
Спинилась Божа Мати,
Заплакала сльозами.
Не місяць, і не зорі,
І дніти мов не дніло.
Як страшно!.. людське серце
До краю обідніло.

II

Проходила по полю —
Зелене зеленіє...
Назустріч Учні Сипа:
Возрадуйся, Маріє!
Возрадуйся, Маріє:
Шукаємо Ісуса.
Скажи, як нам простіше
Пройти до Еммауса?
Звела Марія руки,
Безкровні, як лілеї:
Пе до Юдеї шлях вам,
Вертайте й з Галілеї.
Ідіте на Вкраїну,

Заходьте в кожну хату —
Ачей вам там покажуть
Хоч тінь Його розп'яту.

III

Проходила по полю.
В могилах поле мріє —
Назустріч вітер віє —
Христос воскрес, Маріє!
Христос воскрес? — не чула,
Не відаю, не знаю.
Не буть ніколи раю
У цім кривавім краю.
Христос воскрес, Маріє!
Ми — квіти звіробою,
Із кроні тут юрбою
Зросли на полі бою.
Мовчать далекі села.
В могилах поле мріє.
А квітка лебедіє:
О згляпьсь хоч ти, Маріє!

IV

Проходила по полю...
— І цій країні вмерти? —
Де Він родився вдруге,-
Яку любив до смерті?
Поглянула — скрізь тихо.
Буяє дике жито.
— За що тебе розп'ято?
За що тебе убито?
Не витримала суму,
Не витримала муки,-
Упала на обніжок,
Хрестом розп'явши руки!..

Над Нею колосочки
"Ой радуйся!" —шептали.
А янголи на небі —
Не чули і не знали.
1918